

Święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana (czwartek po Uroczystości Zesłania Ducha Świętego)

Święto Pana naszego Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana, wedle porządku Melchizedeka, w którym Ojciec sobie upodobał od nieogarnionej wieczności. Chrystus, jako Pośrednik między Bogiem i ludźmi, wypełniając wolę Ojca, ofiarował samego siebie raz jeden na ołtarzu Krzyża jako Hostię zbawienną dla całego świata. Ustanawiając w ten sposób wieczny wzór dla świętych ofiar, w swojej miłości dla braci wybiera On spośród synów Adama ludzi, którzy mają zostać obdarzeni godnością kapłańską, aby z nieustannie odnawianej w Kościele Ofiary płynęły strumienie Bożej łaski, dzięki którym powstaje nowe niebo i nowa ziemia, a w całym wszechświecie spełnia się to, czego oko nie widziało, ani ucho nie słyszało, ani serce człowieka nie zdołało pojąć.

OBRZĘDY WSTĘPNE

Gdy lud się zgromadzi, kapłan z usługującymi, ubrani w szaty liturgiczne, udają się do prezbiterium. Kapłan podchodzi do ołtarza i całuje go na znak czci. Następnie może okadzić ołtarz, obchodząc go dookoła. Potem kapłan udaje się na miejsce przewodniczenia. Po skończeniu śpiewu na wejście, kapłan i wierni stojąc czynią znak krzyża.

K: W imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego.

W: Amen.

K: Łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa niech będzie z wami.

W: I z duchem twoim.

Kapłan, diakon albo odpowiednio przygotowany ministrant może w bardzo zwięzłych słowach wprowadzić wiernych w liturgię dnia. Następnie kapłan wzywa wiernych do pokuty:

K: Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni i błagajmy Go o miłosierdzie, abyśmy mogli godnie złożyć Najświętszą Ofiarę.

Następuje krótkie milczenie. Potem Kapłan, Diakon lub odpowiednio przygotowany ministrant wygłasza następujące wezwania skierowane do Chrystusa, kończące się słowami: zmiłuj się nad nami.

D: Panie, który umarłeś na krzyżu za nasze grzechy, * zmiłuj się nad nami.

W: Zmiłuj się nad nami.

D: Chryste, który zmartwychwstałeś dla naszego usprawiedliwienia, * zmiłuj się nad nami.

W: Zmiłuj się nad nami.

D: Panie, który wstałeś do nieba, aby nas doprowadzić do Ojca, * zmiłuj się nad nami.

W: Zmiłuj się nad nami.

Kapłan prosi o odpuszczenie grzechów:

K: Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący * i odpuściwszy nam grzechy * doprowadzi nas do życia wiecznego.

W: Amen.

Odmawia się hymn *Chwała na wysokości Bogu*. Rozpoczyna go kapłan. Podczas wypowiedzania słów „Jezu Chryste” każdy czyni pokłon na znak czci.

K: Chwała na wysokości Bogu,

W: a na ziemi pokój ludziom dobrej woli. * Chwalimy Cię. * Błogosławimy Cię. * Wielbimy Cię. * Wyśławiamy Cię. * Dzięki Ci składamy, * bo wielka jest chwała Twoja. * Panie Boże, Królu nieba, * Boże, Ojciec wszechmogący. * Panie, Synu Jednorodzony, * **Jezu Chryste**. * Panie Boże, Baranku Boży, Synu Ojca. * Który gładzisz grzechy świata, * zmiłuj się nad nami. * Który gładzisz grzechy świata, * przyjm błaganie nasze. * Który siedzisz po prawicy Ojca, * zmiłuj się nad nami. * Albowiem tylko Tyś jest święty * Tylko Tyś jest Panem. * Tylko Tyś Najwyższy, **Jezu Chryste**. * Z Duchem Świętym w chwale Boga Ojca. * Amen.

Po skończeniu hymnu kapłan ze złożonymi rękami mówi:

K: Módlmy się.

Wszyscy razem z kapłanem modlą się przez pewien czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę:

K: Boże, Ty dla chwały Twojego majestatu i dla zbawienia rodzaju ludzkiego ustanowiłeś Jednorodzonego Syna swojego Najwyższym i Wiecznym Kapłanem, † spraw, aby dzięki łasce Ducha Świętego ci, których On wybrał jako sługi i szafarzy swoich tajemnic, * okazali się wierni w wykonywaniu przyjątego urzędu posługiwania. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, † który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

LITURGIA SŁOWA (rok A)

PIERWSZE CZYTANIE

Rdz 22, 9-18

Ofiara Abrahama

Czytanie z Księgi Rodzaju

Gdy Abraham i Izaak przyszedli na to miejsce, które Bóg wskazał, Abraham zbudował tam ołtarz, ułożył na nim drwa i związawszy syna swego Izaaka położył go na tych drwach na ołtarzu. Potem Abraham sięgnął ręką po nóż, aby zabić swego syna.

Ale wtedy Anioł Pański zawołał na niego z nieba i rzekł: «Abrahamie, Abrahamie!» A on rzekł: «Oto jestem». Anioł powiedział mu: «Nie podnoś ręki na chłopca i nie czyn mu nic złego! Teraz poznałem, że boisz się Boga, bo nie odmówiłeś Mi nawet twego jedynego syna». Abraham, obejrzawszy się poza siebie, spostrzegł barana uwikłanego rogami w zaroślach. Poszedł więc, wziął barana i złożył w ofierze całopalnej zamiast swego syna. I dał Abraham miejscu temu nazwę „Pan widzi”. Stąd to mówi się dzisiaj: «Na wzgórzu Pan się ukazuje».

Po czym Anioł Pański przemówił głośno z nieba do Abrahama po raz drugi: «Przysięgam na siebie, wyrocznia Pana, że ponieważ uczyniłeś to, a nie oszczędziłeś syna twego jedynego, będę ci błogosławił i dam ci potomstwo tak liczne jak gwiazdy na niebie i jak ziarnka piasku na wybrzeżu morza; potomkowie twoi zdobędą warownie swych nieprzyjaciół. Wszystkie ludy ziemi będą sobie życzyć szczęścia takiego, jakie jest udziałem twego potomstwa, dlatego że usłuchałeś mego rozkazu».

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 40 (39), 7-8a. 8b-9. 10-11b. 17

Refren: Przychodzę, Boże, pełnić Twoją wolę.

Nie chciałeś ofiary krwawej ani płodów ziemi, *
lecz otworzyłeś mi uszy.
nie żądałeś całopalenia i ofiary za grzechy *
Wtedy powiedziałem: «Oto przychodzę.

Refren.

W zwoju księgi jest o mnie napisane: *
Radością jest dla mnie pełnić Twoją wolę, mój Boże,
a Twoje prawo *
mieszka w moim sercu».

Refren.

Głosiłem Twą sprawiedliwość w wielkim zgromadzeniu +
I nie powściągałem warg moich, *
o czym Ty wiesz, Panie.
Sprawiedliwości Twojej nie kryłem w głębi serca. *
Głosiłem Twoją wierność i pomoc.

Refren.

Niech się radują i weselą w Tobie *
Wszyscy, którzy Ciebie szukają,
A ci, którzy pragną Twojej pomocy, *
Niech zawsze mówią: «Pan jest wielki».

DRUGIE CZYTANIE

Hbr 10, 4-10

Chrystus przychodzi pełnić wolę Ojca

Czytanie z Listu do Hebrajczyków.

Bracia:

Nieemożliwe jest bowiem, aby krew cielców i kozłów usuwała grzechy.

Przeto przychodząc na świat, mówi: «Ofiary ani daru nie chciałeś, aleś Mi utworzył ciało; całopalenia i ofiary za grzech nie podobały się Tobie. Wtedy rzekłem: Oto idę – w zwoju księgi napisano o Mnie – abym spełniał wolę Twoją, Boże».

Wyżej powiedział: «Ofiar, darów, całopaleń i ofiar za grzech nie chciałeś i nie podobały się Tobie», choć składa się je na podstawie Prawa. Następnie powiedział: «Oto idę, abym spełniał wolę Twoją». Usuwa jedną ofiarę, aby ustanowić inną. Na mocy tej woli uświęceni jesteśmy przez ofiarę ciała Jezusa Chrystusa raz na zawsze.

Oto słowo Boże.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Flp 2, 8-9

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Dla nas Chrystus stał się posłuszny aż do śmierci, *
i to śmierci krzyżowej.

Dlatego Bóg wywyższył Go nad wszystko *
i darował Mu imię ponad wszelkie imię.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA

Mt 26, 36-42

Smutna jest dusza moja aż do śmierci

✠ Słowa Ewangelii według świętego Mateusza.

Jezus z uczniami przyszedł do posiadłości zwanej Getsemani i rzekł do uczniów: «Usiądźcie tu, Ja tymczasem odejdę tam i się pomodłę». Wziąwszy z sobą Piotra i dwóch synów Zebedeusza, począł się smucić i odczuwać trwogę. Wtedy rzekł do nich: «Smutna jest dusza moja aż do śmierci; zostańcie tu i czuwajcie ze Mną!».

I odszedłszy nieco dalej, upadł na twarz i modlił się tymi słowami: «Ojcze mój, jeśli to możliwe, niech Mnie ominie ten kielich! Wszakże nie jak Ja chcę, ale jak Ty niech się stanie».

Potem przyszedł do uczniów i zastał ich śpiących. Rzekł więc do Piotra: «Tak oto nie mogliście jednej godziny czuwać ze Mną? Czuwajcie i módlcie się, abyście nie ulegli pokusie; duch wprawdzie ochoczy, ale ciało słabe».

Powtórnie odszedł i tak się modlił: «Ojcze mój, jeśli nie może ominąć Mnie ten kielich, i muszę go wypić, niech się stanie wola Twoja!».

Oto słowo Pańskie.

LITURGIA SŁOWA (rok B)

PIERWSZE CZYTANIE

Jr 31, 31-34

Moje prawo wypiszę na ich sercach

Czytanie z Księgi proroka Jeremiasza.

Pan mówi: «Oto nadchodzą dni kiedy zawrę z domem Izraela i z domem Judy nowe przymierze. Nie takie jak przymierze, które zawarłem z ich przodkami, kiedy ująłem ich za rękę, by wyprowadzić z ziemi egipskiej. To moje przymierze złamali, mimo że byłem ich Władcą, mówi Pan.

Lecz takie będzie przymierze, jakie zawrę z domem Izraela po tych dniach, mówi Pan: Umieszcę swe prawo w głębi ich jestestwa i wypiszę na ich sercu. Będę im Bogiem, oni zaś będą Mi ludem.

I nie będą się musieli wzajemnie pouczać jeden mówiąc do drugiego: «Poznajcie Pana! Wszyscy bowiem od najmniejszego do największego poznają Mnie, mówi Pan, ponieważ odpuszczę im występki, a o grzechach ich nie będę już wspominał».

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 110 (109), 1bcde. 2-3

Refren: Jesteś kapłanem tak jak Melchizedek.

Rzekł Pan do Pana mego: *
«Siądź po mojej prawicy,
Aż uczynię Twych wrogów *
podnóżkiem stóp Twoje».

Refren.

Pan rozciągnie moc Twego berła ze Syjonu: *
«Panuj wśród swych nieprzyjaciół.
Przy Tobie panowanie w dniu Twójemu triumfu, +
w blasku świętości, *
Z łona jutrzeńki zrodziłem Cię jak rosę».

Refren.

DRUGIE CZYTANIE

Hbr 10, 11-18

Udoskonalili na wieki tych, którzy są uświęceni

Czytanie z Listu do Hebrajczyków.

Każdy kapłan Starego testamentu staje codziennie do wykonywania swej służby i wiele razy składa te same ofiary, które żadną miarą nie mogą zgładzić grzechów. Ten przeciwnie, złożony raz na zawsze jedną ofiarę za grzechy, zasiadł po prawicy Boga, oczekując tylko, «aż nieprzyjaciele Jego staną się podnóżkiem pod Jego stopy». Jedną bowiem ofiarą udoskonalili na wieki tych, którzy są uświęceni.

Daje nam zaś świadectwo Duch Święty, skoro powiedział: «Takie jest przymierze, które zawrę z nimi po owych dniach, mówi Pan: Nadam prawa moje w ich serca, także w myśli ich je wypiszę. A na ich grzechy oraz ich nieprawości więcej już nie wspomnę».

Gdzie zaś jest ich odpuszczenie, tam już więcej nie zachodzi potrzeba ofiary za grzechy.

Oto słowo Boże.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Chrystus, chociaż był Synem, *
nauczył się posłuszeństwa przez to, co wycierpiał.
A gdy wszystko wykonał, +
stał się sprawcą zbawienia wiecznego *
dla wszystkich którzy Go słuchają.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA

Mk 14, 22-25

To jest Ciało moje. To jest Krew moja

✠ Słowa Ewangelii według świętego Marka.

W pierwszy dzień Przaśników, kiedy ofiarowywano Paschę, Jezus, gdy jedli, wziął chleb, odmówił błogosławieństwo, połamał i dał im mówiąc: «Bierzcie, to jest Ciało moje». Potem wziął kielich i odmówiwszy dziękczynienie, dał im, i pili z niego wszyscy. I rzekł do nich: «To jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana. Zaprawdę, powiadam wam: Odtąd nie będę już pił napoju z owocu winnego krzewu aż do owego dnia, kiedy pić będę go nowy w królestwie Bożym».

Oto słowo Pańskie.

LITURGIA SŁOWA (rok C)

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 6, 1-4. 8

Święty, Święty, Święty jest Pan Zastępów

Czytanie z Księgi proroka Izajasza.

W roku śmierci króla Ozjasza ujrzałem Pana zasiadającego na wysokim i wyniosłym tronie, a tren Jego szaty wypełniał świątynię. Serafimy stały ponad Nim; każdy z nich miał po sześć skrzydeł; dwoma zakrywał swą twarz, dwoma okrywał swoje nogi, a dwoma latał.

I wołał jeden do drugiego: «Święty, Święty, Święty jest Pan Zastępów. Cała ziemia pełna jest Jego chwały». Od głosu tego, który wołał, zadrgały futryny drzwi, a świątynia napełniła się dymem.

I usłyszałem głos Pana mówiącego: «Kogo mam posłać? Kto by Nam poszedł?» Odpowiedziałem: «Oto ja, poślij mnie!»

Oto słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Ps 23 (22), 2-3. 5. 6

Refren: Pan mým pasterzem, nie brak mi niczego.

Pan pozwala mi leżeć na zielonych pastwiskach. +
Prowadzi mnie nad wody, gdzie mogę odpocząć, *
orzeźwia moją duszę.

Wiedzie mnie po właściwych ścieżkach *
przez wzgląd na swoje imię.

Refren.

Stół dla mnie zastawiasz *
Na oczach mych wrogów.
Namaszczasz mi głowę olejkiem, *
Kielich mój pełny po brzegi.

Refren.

Dobroć i łaska pójdą w ślad za mną *
przez wszystkie dni życia
i zamieszkać w domu Pana *
po najdłuższe czasy.

Refren.

DRUGIE CZYTANIE

Hbr 2, 10-18

Tak Ten, który uświęca, jak ci, którzy mają być uświęceni, od Jednego wszyscy pochodzą

Czytanie z Listu do Hebrajczyków.

Bracia:

Przystało Bogu, dla którego wszystko i przez którego wszystko istnieje, który wielu synów do chwały doprowadza, aby przewodnika ich zbawienia udoskonalili przez cierpienia. Tak bowiem Ten, który uświęca, jak ci, którzy mają być uświęceni, od Jednego wszyscy pochodzą. Z tej to przyczyny nie wstydzę się nazwać ich braćmi swymi, mówiąc: «Oznajmię imię Twoje braciom moim, pośrodku zgromadzenia będę Cię wychwalał». I znowu: «Ufność w Nim pokładać będę». I znowu: «Oto Ja i dzieci moje, które Mi dał Bóg».

Ponieważ zaś dzieci mają udział we krwi i w ciele, dlatego i On także bez żadnej różnicy stał się ich uczestnikiem, aby przez śmierć pokonać tego, który dzierżył władzę nad śmiercią, to jest diabła, i aby uwolnić tych wszystkich, którzy całe życie przez bojaźń śmierci podlegli byli niewoli.

Zaiste bowiem nie aniołów przygarnia, ale przygarnia potomstwo Abrahamowe. Dlatego musiał się upodobnić pod każdym względem do braci, aby stał się miłosiernym i wiernym arcykapłanem w tym co się odnosi do Boga – dla przebłagania za grzechy ludu.

Przez to bowiem, co sam wycierpiał poddany próbie, może przyjść z pomocą tym, którzy jej podlegają.

Oto słowo Boże.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Ez 36, 25a26a

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

Pokropię was czystą wodą i dam wam serce nowe
I ducha nowego tchnę do waszego wnętrza.

Aklamacja: Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA

J 17, 1-2. 9. 14-26

Za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie

✠ Słowa Ewangelii według świętego Jana.

W czasie Ostatniej Wieczerzy Jezus, podniósłszy oczy ku niebu, rzekł: «Ojcze, nadeszła godzina. Otocz swego Syna chwałą, aby Syn Ciebie nią otoczył i aby mocą władzy udzielonej Mu przez Ciebie nad każdym człowiekiem dał życie wieczne wszystkim tym, których Mu dałeś.

Ja za nimi proszę, nie proszę za światem, ale za tymi, których Mi dałeś, ponieważ są Twoimi.

Ja im przekazałem Twoje słowo, a świat ich zniechęcił za to, że nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata. Nie proszę, abys ich zabrał ze świata, ale byś ich ustrzegł od złego. Oni nie są ze świata, jak i Ja nie jestem ze świata.

Uświęć ich w prawdzie. Słowo Twoje jest prawdą. Jak Ty Mnie posłałeś na świat, tak i Ja ich na świat posłałem. A za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie.

Nie tylko za nimi proszę, ale i za tymi, którzy dzięki ich słowu będą wierzyć we Mnie; aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno, aby świat uwierzył, żeś Ty Mnie posłał.

I także chwałę, którą Mi dałeś, przekazałem im, aby stanowili jedno, tak jak My jedno stanowimy. Ja w nich, a Ty we Mnie! Oby się tak zespolili w jedno, aby świat poznał, żeś Ty Mnie posłał i żeś Ty ich umiłował tak, jak Mnie umiłowałeś.

Ojcze, chcę, aby także ci, których Mi dałeś, byli ze Mną tam, gdzie Ja jestem, aby widzieli chwałę moją, którą Mi dałeś, bo umiłowałeś Mnie przed założeniem świata.

Ojcze sprawiedliwy! Świat Ciebie nie poznał, lecz Ja Ciebie poznałem i oni poznali, że Ty Mnie posłałeś. Objawiłem im Twoje imię i nadal będę objawiał, aby miłość, którą Ty Mnie umiłowałeś, w nich była i Ja w nich».

Oto słowo Pańskie.

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA

Po liturgii słowa rozpoczyna się śpiew na przygotowanie darów. W tym czasie ministranci umieszczają na ołtarzu kielich przykryty welonem i mszał. Kapłan przygotowuje dary i odmawia nad nimi modlitwy. Po skończeniu śpiewu Kapłan stojąc przed środkiem ołtarza zwrócony do ludu, rozkładając i składając ręce, mówi:

K: Módlcie się, * aby moją i waszą Ofiarę * przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący.

W: Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk twoich * na cześć i chwałę swojego imienia, * a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego.

Następnie kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę nad darami:

K: Panie Boże, niech nasz Pośrednik, Jezus Chrystus, uczyni te dary miłymi Tobie; * i wraz z Sobą przedstawi nas jako wdzięczną ofiarę. Który żyje i króluje na wieki wieków.

W: Amen.

Kapłan rozpoczyna Modlitwę Eucharystyczną od prefacji na Mszę Krzyżma (nr 78). Rozkładając ręce, mówi:

K: Pan z wami.

W: I z duchem twoim.

Podnosząc ręce, kapłan mówi:

K: W górę serca.

W: Wznosimy je do Pana.

Z rozłożonymi rękami kapłan dodaje:

K: Dzięki składajmy Panu Bogu naszemu.

W: Godne to i sprawiedliwe.

Kapłan odmawia prefację z rękami rozłożonymi.

K: Zaprawdę, godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, * abyśmy zawsze i wszędzie Tobie składali dziękczynienie, * Panie, Ojczye święty, wszechmogący, wieczny Boże.

Ty przez namaszczenie Duchem Świętym * ustanowiłeś Twojego Jednorodzonego Syna Kapłanem nowego i wiecznego przymierza * i postanowiłeś, że Jego jedyne kapłaństwo będzie trwało w Kościele. * Chrystus nie tylko obdarzył cały lud odkupiony królewskim kapłaństwem, * lecz w swojej miłości dla braci wybiera ludzi, * którzy przez święcenia otrzymują udział w Jego kapłańskiej służbie. * W Jego imieniu odnawiają oni Ofiarę, przez którą odkupił ludzi, * i przygotowują dla Twoich dzieci ucztę paschalną. * Otaczają oni miłością Twój lud święty, * karmią go słowem i umacniają sakramentami. * Poświęcając swoje życie dla Ciebie i dla zbawienia braci, * starają się upodobnić do Chrystusa i składają Tobie świadectwo wiary i miłości.

Dlatego z Aniołami i wszystkimi Świętymi * wystawiamy Ciebie, z radością wołając:

Przy końcu prefacji składa ręce i razem z wiernymi kończy prefację głośno mówiąc:

W: Święty, Święty, Święty, Pan Bóg Zastępów. * Pełne są niebiosa i ziemia chwały Twojej. * Hosanna na wysokości. * Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. * Hosanna na wysokości.

We wszystkich Mszach wolno odprawiającemu kapłanowi śpiewać te części Modlitwy Eucharystycznej, które można śpiewać w Mszy koncelebrowanej. W pierwszej Modlitwie Eucharystycznej, czyli Kanonie Rzymskim, można opuścić te części, które są ujęte w nawiasy.

Główny celebrans z rozłożonymi rękami mówi:

GC: Ojciec nieskończenie dobry, * pokornie Cię błagamy przez Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, naszego Pana,

składa ręce i mówi:

abyś przyjął

robi jeden znak krzyża nad chlebem i kielichem, mówiąc:

i pobłogosławił ✠ te święte dary ofiarne.

Rozłożywszy ręce mówi:

Składamy je Tobie przede wszystkim * za Twój święty Kościół powszechny, * razem z Twoim sługą, naszym Papieżem Franciszkiem * i naszym biskupem Piotrem (biskupem Romanem) * oraz wszystkimi, którzy wiernie strzegą * wiary katolickiej i apostołskiej. * Obdarz swój Kościół pokojem i jednością, * otaczaj opieką i rządz nim na całej ziemi.

Główny celebrans składa ręce. Pierwszy z koncelebransów rozkłada ręce i mówi:

1K: Pamiętaj, Boże, o swoich sługach i służebnicach N. i N.

Kapłan może głośno wymienić tych, za których szczególnie się modli.

i o wszystkich tu zgromadzonych, * których wiara i oddanie są Ci znane.

Składa ręce i przez chwilę modli się w ciszy. Następnie rozłożywszy ręce mówi:

Za nich składamy Tobie tę Ofiarę uwielbienia, * a także oni ją składają * i wnoszą swoje modlitwy ku Tobie, * Bogu wiecznemu, żywemu i prawdziwemu, * za siebie oraz za wszystkich swoich bliskich, * aby dostąpić odkupienia dusz swoich * i osiągnąć zbawienie.

Pierwszy z koncelebransów składa ręce. Drugi z koncelebransów rozkłada ręce i mówi:

2K: Zjednoczeni z całym Kościołem, * ze czią wspominaemy * najpierw pełną chwały Maryję, zawsze Dziewicę, * Matkę Boga i naszego Pana Jezusa Chrystusa, * a także świętego Józefa, * Oblubieńca Najświętszej Dziewicy, * oraz Twoich świętych Apostołów i Męczenników: * Piotra i Pawła, Andrzeja, * (Jakuba, Jana, Tomasza, * Jakuba, Filipa, Bartłomieja, * Mateusza Szymona i Tadeusza, * Linusa, Kleta, Klemensa, Sykstusa, * Korneliusza, Cypriana, Wawrzyńca, Chryzogona, * Jana i Pawła, Kosmę i Damiana) * i wszystkich Twoich Świętych. * Przez ich zasługi i modlitwy * otaczaj nas we wszystkim swoją przemożną opieką. (Przez Chrystusa, Pana Naszego. Amen.)

Drugi z koncelebransów składa ręce. Główny celebrans rozkłada ręce i mówi:

GC: Boże, przyjmij łaskawie tę Ofiarę * od nas, sług Twoich * i całego ludu Twego. * Napełnij nasze życie swoim pokojem * zachowaj nas od wiecznego potępienia * i dołącz do grona swoich wybranych.

Składa ręce.

(Przez Chrystusa, Pana Naszego. Amen.)

Choralista daje znak dzwonekami, Wierni klękają. Wszyscy celebrujący kapłani trzymając ręce wyciągnięte nad darami, mówią:

WK: Prosimy Cię, Boże, * uświęć tę Ofiarę pełnią swojego błogosławieństwa, * mocą Twojego Ducha uczyni ją doskonałą i miłą sobie, * aby się stała dla nas Ciałem i Krwią * Twojego umiłowanego Syna, * naszego Pana Jezusa Chrystusa.

W formułach, które następują, słowa Chrystusa należy wymawiać starannie i wyraźnie, bo tego wymaga ich znaczenie.

WK: On to w dzień przed męką

Bierze chleb, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął chleb w swoje święte i czcigodne ręce,

podnosi oczy

podniósł oczy ku niebu, * do Ciebie, Boga, swojego Ojca wszechmogącego, * i dzięki Tobie składając, błogosławił, * łamał i rozdawał swoim uczniom, mówiąc:

lekko się pochyla.

Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy: * to jest bowiem Ciało moje, * które za was będzie wydane.

Ukazuje ludowi konsekrowaną hostię (choralista daje znak gongiem), składa ją na patenie i przyklęka. Następnie mówi:

Podobnie po wieczerzy

Bierze kielich, unosi go nieco nad ołtarzem i mówi:

wziął ten przestawny kielich * w swoje święte i czcigodne ręce, * ponownie dzięki Tobie składając, błogosławił, * i podał swoim uczniom mówiąc:

lekko się pochyla.

Bierzcie i pijcie z niego wszyscy: * to jest bowiem kielich Krwi mojej * nowego i wiecznego przymierza, * która za was i za wielu będzie wylana * na odpuszczenie grzechów. * To czyńcie na moją pamiątkę.

Ukazuje ludowi kielich (choralista daje znak gongiem), stawia go na korporale i przyklęka. Choralista daje znak dzwoneczkami, wszyscy wstają. Następnie rozpoczyna aklamację drugą:

GC: Wielka jest tajemnica naszej wiary.

W: Ile razy ten chleb spożywamy * i pijemy z tego kielicha * głosimy śmierć Twoją, Panie, * oczekując Twego przyjścia w chwale.

Następnie wszyscy celebrujący kapłani z rozłożonymi rękami mówią:

WK: Boże Ojcze, my, Twój lud, * oraz lud Twój święty, * wspominając błogosławioną mękę, zmartwychwstanie * oraz chwalebne wniebowstąpienie Twojego Syna, * naszego Pana Jezusa Chrystusa, * składamy Twojemu najwyższemu majestatowi * z otrzymanych od Ciebie darów * Ofiarę czystą, świętą i doskonałą, * Chleb święty życia wiecznego * i Kielich wiekuistego zbawienia. * Racz wejrzeć na nie z miłością i łaskawie przyjąć, * podobnie jak przyjąłeś dary swojego sługi, * sprawiedliwego Abła, * i ofiarę naszego Patriarchy Abrahama * oraz tę ofiarę, * którą Ci złożył najwyższy Twój kapłan Melchizedek, * jako zapowiedź Ofiary doskonałej.

Wszyscy celebrujący kapłani pochylają się i ze złożonymi rękami mówią:

Pokornie Cię błagamy, wszechmogący Boże, * niech Twój święty Anioł zanieś tę Ofiarę na ołtarz w niebie * przed oblicze boskiego majestatu Twego, abyśmy przyjmując z tego ołtarza * Najświętsze Ciało i Krew Twojego Syna,

prostują się i żegnają, mówiąc:

otrzymali obfite błogosławieństwo i łaskę.

Składają ręce.

(Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.)

Trzeci z koncelebransów rozkłada ręce i mówi:

3K: Pamiętaj, Boże, o swoich sługach i służebnicach **N.** i **N.**,

Kapłan może głośno wymienić tych, za których szczególnie się modli.

którzy przed nami odeszli ze znakiem wiary * i śpią w pokoju.

Składa ręce i przez chwilę modli się za zmarłych. Następnie rozłożywszy ręce mówi:

Błagamy Cię, daj tym zmarłym * oraz wszystkim spoczywającym w Chrystusie * udział w Twojej radości, światłości i pokoju.

Składa ręce.

(Przez Chrystusa, Pana Naszego. Amen.)

Czwarty koncelebrans prawą ręką uderza się w piersi i mówi:

4K: Również nam, Twoim grzesznym sługom,

rozłożywszy ręce mówi:

ufającym w Twoje miłosierdzie, * daj udział we wspólnocie z Twoimi świętymi Apostołami i Męczennikami: * Janem Chrzcicielem, Szczepanem, * Maciejem, Barnabą, * (Ignacym, Aleksandrem * Marcelinem, Piotrem, * Felicytą, Perpetuą, * Agatą, Łucją, * Agnieszką, Cecylią, Anastazją) * i wszystkimi Twoimi Świętymi; * prosimy Cię, dopuść nas do ich grona * nie z powodu naszych zasług, * lecz dzięki Twojemu przebaczeniu.

Składa ręce. Główny celebrans ze złożonymi rękami mówi:

GC: Przez Chrystusa, naszego Pana, * przez którego, Boże, wszystkie te dobra * ustawicznie stwarzasz, uświęcasz, ożywasz, * błogosławisz i nam ich udzielasz.

Główny celebrans bierze patenę z hostią (a gdy jest Diakon, to bierze on kielich) i podnosząc je mówi razem ze wszystkimi celebrującymi kapłanami:

WK: Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, * Tobie, Boże, Ojczy wszechmogący, * w jedność Ducha Świętego, * wszelka cześć i chwała, * przez wszystkie wieki wieków.

W: Amen.

Dopiero, gdy wierni odpowiedzą kapłan stawia patenę i kielich na ołtarzu. Następnie mówi:

K: Módlmy się do Ojca niebieskiego, * jak nas nauczył Jezus Chrystus:

Kapłan rozkłada ręce i razem z ludem mówi dalej:

W: Ojczy nasz, któryś jest w niebie: * święć się imię Twoje, * przyjdź Królestwo Twoje, * bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. * Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. * I odpuść nam nasze winy, * jako i my odpuszczamy naszym winowajcom. * I nie wódz nas na pokuszenie, * ale nas zbaw ode złego.

Z rozłożonymi rękami kapłan mówi dalej:

K: Wybaw nas, Panie, od zła wszelkiego * i obdarz nasze czasy pokojem. * Wspomóż nas w swoim miłosierdziu, * abyśmy zawsze wolni od grzechu * i bezpieczni od wszelkiego zamętu, * pełni nadziei oczekiwali * przyścia naszego Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Kapłan składa ręce. Lud kończy modlitwę odpowiadając:

W: Bo Twoje jest królestwo i potęga, * i chwała na wieki.

Kapłan z rozłożonymi rękami mówi głośno:

K: Panie Jezu Chryste, * Ty powiedziałeś swoim Apostołom: * Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję. * Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, * lecz na wiarę swojego Kościoła * i zgodnie z Twoją wolą * napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności.

Składa ręce.

Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

Wierni odpowiadają:

W: Amen.

Kapłan rozkładając i składając ręce, mówi:

K: Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

Wierni odpowiadają:

W: I z duchem twoim.

Następnie, jeżeli okoliczności za tym przemawiają, Diakon lub sam Kapłan mówi:

D: Przekażcie sobie znak pokoju.

Wszyscy według miejscowego zwyczaju okazują sobie wzajemnie pokój i miłość; kapłan przekazuje znak pokoju Diakonowi, koncelebransom lub ministrantowi. W tym czasie śpiewa się lub mówi:

W: Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami. * Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, zmiłuj się nad nami. * Baranku Boży, który gładzisz grzechy świata, obdarz nas pokojem.

Kapłan przyklęka, bierze hostię i trzymając ją nieco podniesioną nad pateną, zwrócony do ludu, głośno mówi:

K: Oto Baranek Boży, który gładzi grzechy świata. * Błogosławieni, którzy zostali wezwani na Jego ucztę.

Razem z ludem jeden raz dodaje:

W: Panie, nie jestem godzien, abyś przyszedł do mnie, * ale powiedz tylko słowo, * a będzie uzdrowiona dusza moja.

Kapłan zwrócony do ołtarza przyjmuje Ciało i Krew Chrystusa. Następnie kapłan bierze patenę lub puszkę, podchodzi do wiernych i udziela Komunii Świętej. Po ukończeniu rozdawania Komunii Diakon lub sam kapłan oczyszcza patenę nad kielichem i sam kielich. Oczyszczone naczynia eucharystyczne ministrant zanosi na kredens. Zależnie od okoliczności, można zachować przez jakiś czas święte milczenie albo śpiewać pieśń pochwalną. Następnie kapłan, stojąc na miejscu przewodniczenia mówi:

K: Módlmy się.

Jeżeli poprzednio nie było milczenia, wszyscy razem z kapłanem modlą się przez jakiś czas w milczeniu. Potem kapłan z rozłożonymi rękami odmawia modlitwę po Komunii:

Prosimy Cię, Panie, niech święta Hostia, którąśmy ofiarowali i przyjęli, odnowi nasze życie, † abyśmy nieustannie zjednoczeni z Tobą w miłości, * przynosili owoce trwające na wieki. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Po jej ukończeniu lud odpowiada:

W: Amen.

OBRZĘDY ZAKOŃCZENIA

Kapłan zwrócony do ludu, rozkładając ręce mówi:

K: Pan z wami.

W: I z duchem Twoim.

Jeśli Msza sprawowana jest przez Biskupa, posługuje się on błogosławieństwem pontyfikalnym:

B: Niech imię Pańskie będzie błogosławione.

W: Teraz i na wieki.

B: Wspomożenie nasze w imieniu Pana.

W: Który stworzył niebo i ziemię.

Formułę błogosławieństwa może poprzedzić uroczysta formuła błogosławieństwa (w Okresie Zwykłym E, nr 14). Diakon lub sam Kapłan, może skierować do wiernych wezwanie:

D: Pochylcie głowy na błogosławieństwo.

Następnie kapłan wyciąga ręce nad ludem i odmawia formuły błogosławieństwa uroczystego:

K: Niech Bóg wszechmogący oddali od was wszelkie przeciwności * i udzieli wam swoich darów.

W: Amen.

K: Niech otworzy wasze serca na swoje słowa * i przygotuje was na nieprzemijające radości.

W: Amen.

K: Niech wam da poznać, co jest dobre i sprawiedliwe, * abyście biegli drogą przykazań Bożych * i stali się dziedzicami Królestwa niebieskiego.

W: Amen.

Formułę błogosławieństwa może również poprzedzić podana niżej modlitwa nad ludem (nr 3):

K: Boże, nasz Ojczy, daj ludowi chrześcijańskiemu zrozumienie wiary, którą wyznaje, * i umiłowanie Eucharystii, w której uczestniczy. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen

Lub (nr 14):

K: Wszechmogący Boże, niech Twoja rodzina raduje się z Ofiary odkupienia, w której uczestniczyła, * i czerpie z niej nowe siły. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W: Amen.

Następnie Kapłan błogosławi lud mówiąc:

K: Niech was błogosławi Bóg wszechmogący, * Ojciec i Syn, ✠ i Duch Święty.

W: Amen.

Następuje formuła odesłania wiernych. Diakon lub sam Kapłan ze złożonymi rękami, zwrócony do ludu, mówi:

D: Idźcie w pokoju Chrystusa.

W: Bogu niech będą dzięki.

Kapłan na znak czci całuje ołtarz jak na początku Mszy i złożony razem z ministrantami należy ukłon i przyklękawszy przed tabernakulum odchodzi do zakrystii.